

Landsskatterettens restancekontrol

FOB nr. 80.385

Kritiseret landsskatterettens behandlingstid i en klagesag vedrørende indkomstansættelsen for 1973; den lange behandlingstid beroede i væsentlig grad på, at sagen havde været forlagt hos en kontorchef i landsskatteretten i ca. 1½ år.

Endvidere tilkendegivet, at kravet om månedlige restancelister i § 5 i statsministeriets bekendtgørelse af 11. januar 1951 efter min mening principielt omfatter samtlige verserende sager i en institution, uanset hos hvem de beror, og henstillet til retten at tage dette i betragtning ved de fortsatte overvejelser vedrørende effektiviseringen af restancekontrollen.

(J. nr. 1980-18-223).

A klagede til mig over den tid, der var medgået til landsskatterettens behandling af en klage, han havde indgivet over indkomstansættelsen for indkomståret 1973.

Om sagens behandling i landsskatteretten, efter at retten havde modtaget sagen den 17. september 1976 fra vedkommende amtsskatteinspektorat, anførte retten følgende i en udtalelse til mig:

»... oplyse, at skatteyderens klagesag for indkomståret 1973 tilgik landsskatteretten den 17. september 1976 fra amtsskatteinspektoratet, at sagen blev fordelt til referent den 9. november 1976, at denne forhandlede sagen ved et møde med klageren og hans revisor på rettens kontor den 22. april 1977, og at sagen efter aftale mellem amtsskatteinspektoratet og klageren blev stillet i bero på indsendelsen til landsskatteretten af skatteyderens klagesag for indkomståret 1974. 1974-sagen tilgik landsskatteretten fra amtsskatteinspektoratet den 19. oktober 1977, referenten tilsagde klageren og revisoren til et møde om sagerne på Helsingørsk rådhus den 5. april 1978. Revisor meldte afbud til dette møde, og sagerne blev derefter drøftet på et møde med revisor på landsskatterettens kontor den 30. maj 1978. Sagerne blev den 25. juli 1978 af referenten afleveret til kontorchefen. Efter at kontorchefen havde udfærdiget håndskrevne koncepter med kommentarer til sagernes referater og med kontorets indstillinger, er sagerne blevet forlagt på hans kontor og - da skatteyderen ikke i mellemtiden har foretaget henvendelser hertil i sagerne - først genfundet efter modtagelsen af ombudsmandens skrivelse af 30. januar 1980, hvilket man meget beklager.«

I skrivelse af 15. april 1980 til landsskatteretten anførte jeg følgende:

| »...

Det er anført i landsskatterettens udtalelse, at sagen har været forlagt i tiden fra juli 1978 til min høringskrivelse af 30. januar 1980.

Jeg har i flere sager givet udtryk for, at ministerier og styrelser bør have et kontrolsystem med restancelister eller et andet system, der tager sigte på en almindelig kontrol med, at alle sager behandles inden for en rimelig tid. Jeg henviser i denne forbindelse til §§ 5 og 6 i statsministeriets bekendtgørelse nr. 9 af 11. januar 1951 angående regulativ for tjenesten i de ministerielle kontorer (undtagen udenrigsministeriet). Bekendtgørelsens § 5, stk. 1, har følgende indhold:

»På et af ministeren fastsat tidspunkt i hver måned skal der for ethvert kontor forelægges den vedkommende centralstyrelses chef (tjenestemandslovens § 6) en fortegnelse over de inden månedens begyndelse indkomne, men endnu uekspederede sager. Fortegnelsen, der for hver sag skal indeholde forklaring om, hvornår den er indkommet, og hos hvilken tjenestemand den beror, ledsages af de bemærkninger fra kontorchefen, hvortil han måtte finde anledning.«

Sagen giver mig anledning til - under henvisning til den nævnte bekendtgørelse - at forespørge landsskatteretten, hvilken ordning landsskatteretten har gennemført vedrørende restancekontrol.

Jeg beder oplyst, på hvilket tidspunkt det blev konstateret, at (A's) klage var forlagt (bortkommet). Såfremt landsskatterettens udtalelse skal forstås således, at det først ved modtagelsen af min høringskrivelse blev konstateret, at sagen var forlagt, beder jeg oplyst grunden til, at sagens forlæggelse ikke er »opfanget« af restancenekontrollen.

...«

I en udtalelse af 6. maj 1980 oplyste landsskatteretten, at retten efter aftale med A's repræsentant havde udskilt sagen vedrørende året 1973 til forlods behandling uden retsmøde, og at kendelse i sagen var afsagt den 30. april 1980 og samme dag tilsendt A's repræsentant. Landsskatteretten anførte endvidere følgende:

»...

For så vidt angår ombudsmandens spørgsmål om, hvilken ordning landsskatteretten har gennemført vedrørende restancekontrol, skal man oplyse, at rettens journalkontorer hver måned for hver sagsbehandler forelægger en fortegnelse over sager, som har henligget uekspederet hos den pågældende i mere end én måned. De månedlige fortegnelser bliver gennemgået af vedkommende kontorchef, og hver tredje måned forelægges restancelisterne for retspræsidenten.

Det tilføjes, at man efter hidtidige erfaringer ikke har fundet det nødvendigt at foretage tilsvarende regelmæssige opgørelser over sager, der ligger hos kontorchefer/souschefer så lidt som hos retsformænd og retsmedlemmer. For

disses vedkommende er der senest pr. 1. september 1978 foretaget samlet optælling af antal sager beroende hos de pågældende, og det er rettens hensigt fremover med visse intervaller at foretage lignende opgørelser. Herudover er der med ca. 1 års mellemrum, senest pr. 1. september 1979, foretaget samlede, tværgående opgørelser over »ældre sager - defineret ved indkomstår - med angivelse af, hvornår klage er indgået til landsskatteretten, hvornår sagen første gang er fordelt til sagsbehandler, og hvor sagen p.t. beror, jfr. vedlagte ekstraktkopi af listen pr. 1. september 1979, hvor de 2 sager er anført, uden at det dengang har givet anledning til yderligere efterforskning. I denne forbindelse bemærkes, at man ved skønnet over, hvor vidtgående og hyppige restancekontroller der bør iværksættes, naturligt har måttet afveje administrative hensyn mod det erfaringsmæssige behov for sådanne kontroller, og at man i næste liste over »ældre sager agter yderligere at medtage oplysning om, hvor længe sagen har beroet hos den, der p.t. har sagen.

Man skal i øvrigt bekræfte, at det først var ved modtagelsen af ombudsmandens høringskrivelse af 30. januar 1980, det blev konstateret, at (A's) klagesag var forlagt, og at dette beror på, at den ikke henlå hos en sagsbehandler.

...«

Jeg udtalte herefter følgende i en skrivelse til A:

»Sagens behandling har taget 31/2 år. Selv om der henses til, at en del af behandlingstiden har beroet på Dem, må behandlingstidens længde anses for helt urimelig i forhold til Dem.

Jeg har gjort landsskatteretten bekendt med denne opfattelse af behandlingstiden og udtalt, at jeg må finde det meget beklageligt, at sagens behandling har taget så lang tid, som tilfældet er.

Den lange behandlingstid beror i væsentlig grad på, at sagen har været forlagt hos vedkommende kontorchef i (formentlig) ca. 1½ år forud for min henvendelse til landsskatteretten i januar 1980. At en sag forlægges, kan undtagelsesvis forekomme i enhver administration og kan i almindelighed ikke i sig selv begrunde kritik. Ved bedømmelsen af den foreliggende sag må det imidlertid komme i betragtning, at sagens fortsatte forlæggelse havde sammenhæng med, dels at landsskatterettens restancekontrollsystem ikke opfylder de krav, der indeholdes i de gældende bestemmelser i § 5 i statsministeriets ovennævnte bekendtgørelse nr. 9 af 11. januar 1951, idet systemet alene omfatter sager, der befinder sig hos sagsbehandlere, dels at der - uanset sagens optagelse på den tidligere omtalte særlige restanceliste (»tværgående opgørelser »ældre« sager») pr. 1. september 1979 - ikke blev iværksat nogen yderligere eftersøgning af sagen.

Landsskatteretten har i skrivelsen af 6. maj 1980 oplyst, at retten på flere måder vil forbedre sin restancekontrol, således ved hyppigere udarbejdelse af lister over sager, der beror hos kontorchefer/souschefer (lister,

der ikke er udarbejdet siden den 1. september 1978), og med optagelse af fyldigere oplysninger i de tværgående opgørelser over ældre sager. Landsskatterettens skrivelse har givet mig anledning til at meddele retten, at kravet om månedlige restancelister i § 5 i bekendtgørelsen af 1951 efter min mening principielt omfatter samtlige verserende sager i den pågældende institution (uanset hos hvem de beror), og at henstille til retten at tage dette i betragtning ved fortsatte overvejelser vedrørende effektivisering af restancekontrollen.

Jeg har endvidere over for landsskatteretten fremhævet, at en effektiv restancekontrol er en forudsætning for iagttagelse af henstillingerne i statsministeriets cirkulærskrivelse nr. 221 af 11. september 1978 (jfr. tidligere cirkulærskrivelse af 12. oktober 1973, der er omtalt i min beretning for 1973, s. 40-41), om orientering af ansøgere og klagere, når sagsbehandlingstiden trækker ud. Jeg har i forbindelse hermed endvidere udtalt, at der efter de foreliggende oplysninger ikke - således som det efter cirkulærskrivelsen burde være sket - er givet Dem nogen orientering efter maj 1978 om sagens behandling.«

I skrivelse af 13. februar 1981 til mig oplyste landsskatteretten:

»...at man - udover de i rettens skrivelse af 6. maj 1980 nævnte kontrolforanstaltninger, gennemført for sagsbehandlerne og for ældre sagers vedkommende - har udbygget den årlige undersøgelse af sager for ældre indkomstår med oplysninger om, hvor længe en sag har beroet hos den, der på undersøgelsens tidspunkt var noteret for sagen.

På givne foranledning har man på ny overvejet, hvorvidt regelmæssig opgørelse af sager beroende hos kontorchefer/souschefer, retsformænd og retsmedlemmer burde gennemføres. For retsmedlemmernes vedkommende gør sig det særlige forhold gældende, at en sag herfra sendes til et medlem, der så videresender sagen direkte til det andet medlem i den pågældende voteringsgruppe, hvorfor det ikke er muligt umiddelbart at konstatere, hos hvilket medlem sagen beror.

Overvejelserne har resulteret i, at der for fremtiden hvert kvartal vil blive udarbejdet restancelister for retsformænd og kontorchefer/souschefer over sager, fordelt til de pågældende mere end én måned før opgørelsesdatoen. Der vil ligeledes hvert kvartal blive udarbejdet restancelister for hver voteringsgruppe på de sager, der ikke er modtaget retur efter 3 måneders forløb. De her nævnte restancelister forelægges retspræsidenten til gennemsyn.«

Jeg meddelte herefter landsskatteretten, at jeg havde taget det oplyste til efterretning.